

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie
PERSCOMMUNIQUÉ nr. 40/15
Luxemburg, 23 april 2015

Arrest in zaak C-260/13
Sevda Aykul / Land Baden-Württemberg

Aan de houder van een rijbewijs kan door een andere lidstaat het recht worden ontzegd om op het grondgebied van die staat te rijden nadat hij op dat grondgebied een verkeersovertreding heeft begaan die tot rijongeschiktheid leidt

Dit recht kan echter niet voor onbepaalde duur worden geweigerd en de voorwaarden voor herstel ervan moeten het evenredigheidsbeginsel eerbiedigen

Mevrouw Sevda Aykul is een Oostenrijks staatsburger die in Oostenrijk woont, niet ver van de Duitse grens. Na een politiecontrole in Duitsland bleek uit de bloedproef dat mevrouw Aykul onder invloed van cannabis had gereden en dat zij minstens bij gelegenheid dit verdovende middel gebruikte. De Duitse autoriteiten hebben daarop geoordeeld dat mevrouw Aykul niet in staat was haar drugsgebruik en het besturen van een motorvoertuig van elkaar te scheiden en zij dus ongeschikt was om motorvoertuigen te besturen. Mevrouw Aykul had volgens hen dan ook niet meer het recht om met haar Oostenrijks rijbewijs te rijden in Duitsland. Zij is ervan in kennis gesteld dat zij hernieuwde toestemming voor het besturen van een voertuig in Duitsland kon verkrijgen indien zij een medisch-psychologisch rapport overlegde, waarvoor in de regel moest worden aangetoond dat een jaar lang geen drugs waren gebruikt.

In Oostenrijk werd mevrouw Aykul echter verder als rijgeschikt beschouwd en heeft zij haar rijbewijs bijgevolg behouden. De Oostenrijkse autoriteiten treden immers enkel dan op wanneer de rijongeschiktheid wegens het gebruik van verdovende middelen blijkt uit een medische vaststelling of indien aanwijzingen bestaan waaruit een verslaving aan deze producten kan worden afgeleid. De Duitse arts die de bloedproef had verricht, had in zijn medisch verslag evenwel vermeld dat mevrouw Aykul geen duidelijke tekenen vertoonde dat zij onder invloed van verdovende middelen was.

Mevrouw Aykul heeft beroep ingesteld bij het Verwaltungsgericht Sigmaringen (administratieve rechtbank te Sigmaringen, Duitsland) en is aldus opgekomen tegen de Duitse bestuurlijke beslissing waarbij haar het recht werd ontzegd om in Duitsland gebruik te maken van haar Oostenrijks rijbewijs. Volgens haar waren enkel de Oostenrijkse autoriteiten bevoegd om te bepalen of zij nog geschikt was om een motorvoertuig te besturen. In die context vraagt het Verwaltungsgericht het Hof van Justitie of de verplichting tot onderlinge erkenning van rijbewijzen die door richtlijn 2006/126 betreffende het rijbewijs¹ wordt opgelegd, zich verzet tegen de betwiste beslissing.

In het vandaag uitgesproken arrest antwoordt het Hof dat de rijbewijsrichtlijn er zich niet tegen verzet dat een lidstaat op wiens grondgebied de houder van een door een andere lidstaat afgegeven rijbewijs tijdelijk verblijft, weigert de geldigheid van dit rijbewijs te erkennen wegens een strafbaar feit dat de betrokken houder op dit grondgebied heeft gepleegd nadat het rijbewijs is afgegeven en dat volgens de nationale wetgeving van de eerste lidstaat van dien aard is dat het tot ongeschiktheid tot het besturen van motorvoertuigen leidt.

¹ Richtlijn 2006/126/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende het rijbewijs (PB L 403, blz. 18, en rectificatie PB 2009, L 19, blz. 67).

Het is juist dat volgens de richtlijn alleen de lidstaat van de gewone verblijfplaats van de houder van het rijbewijs bevoegd is om maatregelen tot beperking, schorsing, intrekking of nietigverklaring van het rijbewijs vast te stellen die effect sorteren in alle lidstaten.

De richtlijn bepaalt echter ook dat het elke lidstaat (en dus niet alleen de lidstaat van de gewone verblijfplaats) is toegestaan om – krachtens zijn nationale wetgeving en wegens een strafbare gedraging op zijn grondgebied van de houder van een eerder in een andere lidstaat verkregen rijbewijs – maatregelen te nemen waarvan de draagwijdte beperkt is tot zijn grondgebied en die enkel meebrengen dat erkenning van de geldigheid van dat rijbewijs op dit grondgebied wordt geweigerd.

Indien een lidstaat zou worden verplicht om in een dergelijke situatie op onvoorwaardelijke wijze de geldigheid van een rijbewijs te erkennen, zou dat indruisen tegen een verhoging van de verkeersveiligheid, een doelstelling van algemeen belang die door de richtlijn juist wordt nagestreefd. De mogelijkheid die een lidstaat wordt geboden om de houder van een rijbewijs rijbevoegdheid op zijn grondgebied te ontzeggen wegens een op dit grondgebied gepleegd strafbaar feit, levert weliswaar een beperking op van het beginsel van de wederzijdse erkenning van rijbewijzen, maar deze beperking, die het gevaar voor verkeersongelukken vermindert, leidt tot een verbetering van de veiligheid van het wegverkeer, wat in het belang is van alle burgers.

Bovendien verklaart het Hof dat **de lidstaat die in een situatie zoals die in het hoofdgeding weigert de geldigheid van een rijbewijs te erkennen, bevoegd is om de voorwaarden vast te stellen waaraan de houder van dit rijbewijs moet voldoen voor herstel van zijn rijbevoegdheid op het grondgebied van die lidstaat.**

Aangezien de weigering van een lidstaat om de geldigheid van een door een andere lidstaat afgegeven rijbewijs te erkennen, gebaseerd is op nationale voorschriften die niet noodzakelijkerwijs bestaan in de wetgeving van de lidstaat waar het rijbewijs is afgegeven, lijkt een oplossing waarbij de wetgeving van deze laatste staat zelf voorziet in de eisen die de houder van een rijbewijs moet vervullen om opnieuw het recht te verkrijgen om op het grondgebied van een andere lidstaat te rijden, immers weinig aannemelijk. Niettemin herinnert het Hof eraan dat uit zijn rechtspraak ook volgt dat een lidstaat niet voor onbepaalde duur kan weigeren de geldigheid van een door een andere lidstaat afgegeven rijbewijs te erkennen wanneer de houder van dit rijbewijs op het grondgebied van de eerste lidstaat een beperkende maatregel is opgelegd.

Het Verwaltungsgericht Sigmaringen zal moeten nagaan of Duitsland zich door de toepassing van zijn eigen regels in feite niet voor onbepaalde duur verzet tegen de erkenning van het Oostenrijkse rijbewijs van mevrouw Aykul. In dit verband staat het ook aan deze rechterlijke instantie om te **verifiëren** of de voorwaarden die de Duitse wetgeving oplegt om aanspraak op herstel van de rijbevoegdheid op het Duitse grondgebied te kunnen maken, **het evenredigheidsbeginsel eerbiedigen** en met name niet buiten de grenzen treden van hetgeen geschikt en noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het door de richtlijn beoogde doel (namelijk de verkeersveiligheid te verhogen).

Het Hof wijst er dienaangaande op dat uit door de Duitse regering verstrekte gegevens blijkt dat zelfs indien geen positief medisch-psychologisch deskundigenverslag wordt overgelegd, het recht om in Duitsland gebruik te maken van een door een andere lidstaat afgegeven rijbewijs opnieuw van rechtswege wordt erkend wanneer na verloop van een bepaalde termijn (in het geval van mevrouw Aykul vijf jaar) de vermelding van het ontbreken van rijgeschiktheid wordt doorgehaald in het rijgeschiktheidsregister. Na het verstrijken van deze termijn zal mevrouw Aykul haar rijbewijs dus opnieuw in Duitsland kunnen gebruiken zonder dat zij een medisch-psychologisch rapport hoeft over te leggen.

Gelet op die – door het Verwaltungsgericht Sigmaringen te verifiëren – gegevens stelt het Hof vast dat **de Duitse bepalingen zich niet voor onbepaalde duur lijken te verzetten tegen de erkenning van het rijbewijs van mevrouw Aykul. Dat het herstel van de rijbevoegdheid van mevrouw Aykul in Duitsland afhankelijk wordt gesteld van hetzij de overlegging van een medisch-psychologisch deskundigenverslag** (dat wordt opgesteld wanneer het bewijs wordt

geleverd dat zij een jaar lang geen enkel verdovend middel heeft gebruikt), **hetzij het verstrijken van een termijn van vijf jaar, lijkt volgens het Hof overigens een doeltreffend preventiemiddel dat evenredig is aan de doelstelling van de verbetering van de verkeersveiligheid.**

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106